

8. Nu släppes ändtlig grytan till
 Jag åta får just som jag vill
 Det stilla hungrens smärta.
 Som swag, jag nu för mycket åt,
 Och efter några timmars gråt
 Jag låg med brustet hjerta.

9. Åt grymma mor, åt hårda far!
 Nu wet jag, det Er önskan war,
 Att mig från lifwet skilja;
 I borden heldre med en knif
 Beröfwat mig mitt spåda lif,
 An mig så plåga wilja.

10. I glädie byttes dock min sorg,
 Jag tillflykt fann i himlens borg,
 Och blef af Englar buren;
 Nu ber jag Gud om nåd för Er,
 Att han förlåtelse Er ger,
 Så wist som min är swuren.

* * *

Exemplaret kostar 2 fl. Banco.

8. Nu släppes ändtlig grytan till
 Jag åta får just som jag vill
 Det stilla hungrens smärta.
 Som swag, jag nu för mycket åt,
 Och efter några timmars gråt
 Jag låg med brustet hjerta.

9. Åt grymma mor, åt hårda far!
 Nu wet jag, det Er önskan war,
 Att mig från lifwet skilja;
 I borden heldre med en knif
 Beröfwat mig mitt spåda lif,
 An mig så plåga wilja.

10. I glädie byttes dock min sorg,
 Jag tillflykt fann i himlens borg,
 Och blef af Englar buren;
 Nu ber jag Gud om nåd för Er,
 Att han förlåtelse Er ger,
 Så wist som min är swuren.

* * *

GS 1623

En Christens Beträktelser

i anledning af det rysliga

Barna-Mord,

som

nyligen blifwit begånget i Östergöthland,

jemte

Den mördade Sonens halsning till sina
förlärdar.

"Jngen, så Ditt ord och lär,
 Ingen kommer i Ditt Rike,
 Som ej barnligt hjerta bär
 Mot sin Gud och mot sin life:
 Gif, att Dig, som Barn wi alla,
 Ålsta, lyda och åkalla!"

Gwenska Psalmh. No 341, v. 5.

SEDERHOLM,

Elméns och Granderbs Tryckeri, 1827.

Hörnet af Stortorget och Kåfbrinken.

3.

2.

✦ I

til sina föräldrar.

9

3

7

4.

5.

6.

7.

Huru grusligt plågsam är ei den känsla, af hwilken mitt hjerta intages, då jag genomläser underrättelsen i Stockholms Dagblad N:o 221 från Linköping, under den 16 sisslidne September, om det alldeles onaturliga mord, som twenne föräldrar med berådt mod föröfswat å sin enda treåriga Son! Tungan sielnar af fasa och pennan faller ur min hand, då jag betänker huru mycken grymhet det erfordras, för att wilia swälta ihjäl ett barn, och ännu mer ett eget barn; huru stenhårda de hjertan måtte wara, som ei rördes af sitt enda oskyldiga barns jemmer och qwidan, utan flera dagar framhårdade i sitt onda uppsåt, till dess de fullbordat den rysliga gerningen. Åro ej dessa menniskor långt under djuren? Den känsla, som af naturen är inplantad i hwarje lefswande warelse på jorden, den, att hysa ömhet mot sin afföda, war förslunad eller saknades helt och hållet i deras hjertan, hwilka i stället blifwit hår-